

トウルークライム
DAIFUKU
TRUE
CRIME

คำสาปแม่
ทรงขงลุก

“ฆ่าปีศาจสำเร็จแล้ว
สบายใจได้เสียที”

母
と
い
う
呪
縛
娘
と
い
う
牢
獄

อาเยะ ไชโตะ เขียน
วิลาสินี สาโรวาท แปลา

DAIFUKU

คำสาปแม่
กรงขงลุก

母という呪縛娘という牢獄

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อายุ: ไซโตะ เซียน
วิลาสินี สาโรจก แปลา

คำนิยม

แม่คือผู้ให้กำเนิดและเลี้ยงดูเราอย่างดีที่สุดในโลกจริงๆ หรือ?

เมื่อแม่คนหนึ่ง...รักลูกอย่างสุดหัวใจ แต่เมื่อคติและความคาดหวังสูงเกินไป ละเมิดการศึกษาของลูก ต้องการลูกให้ประสบความสำเร็จตามความปรารถนาของตัวเอง โดยไม่คำนึงถึงความสุขหรือขีดความสามารถที่ลูกมี

ลูกป่วย แม่กลัวเสียหน้า คอยเปรียบเทียบลูกกับผู้อื่นอยู่เสมอ จู้จี้จุกจิก และควบคุมชีวิตทุกด้าน ทำให้ขาดอิสระและความมั่นใจ ไม่ยอมรับความผิดพลาดของลูก มีหน้าที่ขี้ยังลงโทษลูกอย่างรุนแรงเมื่อไม่ได้ตั้งใจ

เขาผู้ที่พยายามอย่างเต็มที่เพื่อทำให้แม่พอใจ แต่ก็ไม่เคยดีพอ รู้สึกไร้ค่าและไม่เป็นที่รักเมื่อแม่ไม่ยอมรับตัวตนของเขา

ความกดดัน... จากความคาดหวังของแม่ทำร้ายจิตใจและชีวิต จนในที่สุดจึงตัดสินใจที่จะหลบหนีจากกรงที่คอยกักขังชีวิตของเขาเอาไว้ คือแม่ต้องหายไปจากโลกใบนี้ ฆ่าบุพการีเพื่อแก้แค้นให้ตนเองหลุดพ้นจากพันธนาการ

คดีจริงที่โด่งดังในประเทศญี่ปุ่น ภาพสะท้อนความสัมพันธ์อันสิ้นคลอนและความมั่นคงด้านจิตใจของคนในครอบครัว

แต่เมื่อพินิจเรื่องราวอย่างละเอียดแล้ว เราจะเห็นว่าทุกปัญหาแก้ไขได้เสมอ อย่างการมีคนกลางหรือกัลยาณมิตรเชื่อมต่อบทคิดของคนสองวัยและปรับความรักที่เกินพอดี ลดความกดดัน ความคาดหวัง อีกทั้งปกป้อง สนับสนุน แนะนำแนวทางให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม

ตั้งครีวู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่สำนักพิมพ์ไดพุกุนำคำสาปแม่ กรงขังลูก หนังสือที่เล่าคดีฆาตกรรมของคนในครอบครัวมาตีพิมพ์เป็นฉบับภาษาไทย เพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้สมาชิกในครอบครัวได้กลับมาทบทวนตัวเอง ว่าความคาดหวังของผู้ใหญ่นั้นสร้างบาดแผลให้ลูกหรือไม่ ความสามารถในการยืนหยัดและยืนหยัดความต้องการของตนเอง ได้รับการบ่มเพาะในครอบครัวหรือไม่

ตั้งค์ขอให้ผู้อ่านทุกท่านมีความหวังและกำลังใจที่จะสร้างครอบครัวอบอุ่น แน่นแฟ้น และมีอิสระในการเลือกเส้นทางชีวิตของตนเองได้

หมอดังค์ มรรคพร

เจ้าของช่อง YouTube : Tang Makkaporn

คำนิยม

เมื่อความรัก และความคาดหวังจากแม่ ผันแปรเป็น “คำสาป” เปลี่ยนลูกสาวให้กลายเป็น “ฆาตกร”

หนังสือสารคดี “คำสาปแม่ กรงขังลูก” ที่บันทึกเรื่องราวจาก โศกนาฏกรรมอันน่าเศร้าที่เกิดขึ้นจริงจากแดนอาทิตย์อุทัย เมื่อ อากาρι (นามสมมุติ) ลูกสาวลงมือสังหารแม่บังเกิดเกล้าของตนเอง หลังจากที่คุณแม่เลี้ยงดูด้วยการขู่เข็ญบังคับจิตใจ บงการเส้นทางชีวิตให้สอบเข้า คณะแพทย์ซึ่งไม่ใช่ความฝันที่อากาριตั้งใจ และมองว่าเป็นเป้าหมายที่ไกลเกินกว่าที่ตัวเธอนั้นจะทำได้

ตลอดระยะเวลา 9 ปีติดต่อกัน ที่อากาρι เธอต้องใช้ชีวิตภายใต้ คำสาปความคาดหวังของคุณแม่

ทุกช่วงขณะของลมหายใจเข้าออกของอากาρι ไม่มีแม่เลี้ยงวินาที่ที่เธอจะได้เป็นตัวของตัวเอง ไม่มีเรื่องแม่เศษเสี้ยวความเป็นส่วนตัวในชีวิตที่แม่ของเธอจะไม่คิดเข้ามาก้าวก่ายบงการให้เป็นไปตามตั้งใจแม่ ไม่มีอิสรภาพให้ใช้ ไม่มีแม่การอนุญาตให้ลูกสาวคนนี้มีคามฝัน ไม่มีกระทั่งทางหนีรอด ความกดดันบีบคั้นมันผลักดันให้อาการิจนตรอกถึงทางตัน จนเธอ นั้นตัดสินใจดำดิ่งลงหุบเหวอันมืดมิดไว้กันบั้งพร้อมตราบาปว่าเธอคือ “ฆาตกรที่ฆ่าแม่ตัวเอง”

หลังจากได้อ่านเรื่องราวของอากาρι หนึ่งสิ่งที่ผมตกผลึกได้ก็คือ “คงไม่มีใครสามารถทำร้ายเราให้เจ็บปวด ได้เท่ากับคนในครอบครัว และคงไม่มีความรุนแรงใดที่นักกลัวเท่ากับความรุนแรงที่ถูกฉาบเคลือบไว้ด้วยความรัก และความคาดหวัง”

และเชื่อมั่นเป็นอย่างยิ่งว่าเหล่าลูกหลานผู้ถูกเลี้ยงดูในวัฒนธรรมทางเอเชียที่ต้องเติบโตมาโดยแบกรับความคาดหวังของพ่อแม่ไว้ แล้วได้อ่านเรื่องราวของ อากาρι ในหนังสือ “คำสาปแม่ กรงขังลูก” เล่มนี้ จะสามารถสัมผัสและเข้าใจถึงความกดดัน และความเจ็บปวดของคนคนหนึ่ง ว่ามันหนักอึ้งเต็มสองป่าและทำให้คนคนหนึ่งเหนื่อยล้าได้มากเพียงใด

อุทาหรณ์จากเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ จะทำให้เราได้เห็นถึงนิยามใหม่ๆ ของ “ความรุนแรง” ที่แฝงเร้นอยู่ภายใต้ความกดดัน ความคาดหวัง และได้เห็นวาทะกรรมอันน่าเศร้า ที่เกิดขึ้นในครอบครัวของ อากาจิ คงไม่เกิดขึ้นเลย หากเพียงหน่วยเล็กที่สุดของสังคมอย่าง “ครอบครัว” สามารถเป็นสถานที่ซึ่งมอบความรัก ความอบอุ่น และเป็นที่พักพิงให้แก่กันและกันได้โดยปราศจากเงื่อนไขความคาดหวัง รวมถึงเพียงแค่มีใครยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ และปลอบโยนผู้เป็นลูกว่า ไม่ว่าลูกจะเป็นเช่นไร เลือกเดินในเส้นทางความฝันแบบไหน ตัวลูกนั้นก็ยังมีคุณค่าและจะยังมีพื้นที่ปลอดภัยในครอบครัวอยู่เสมอ

สุดท้ายนี้ผมเชื่อว่า การเฝ้าดูสายสัมพันธ์ที่เจ็บปวดในครอบครัวของสองแม่ลูกผ่านการอ่าน “คำสาปแม่ กรวงขังลูก” จะเสมือนเป็นเครื่องกระตุ้นเตือนใจให้ดูคิด ทั้งคุณพ่อคุณแม่ในปัจจุบัน หรือในฐานะลูกคนหนึ่งซึ่งอาจกลายเป็นว่าคุณพ่อคุณแม่ในอนาคต จะไม่ทำให้เราผิดพลาดพลังพลอให้ความรัก ความคาดหวัง ของเราแปรเปลี่ยนเป็น “คำสาป” กลับมาทำร้ายลูกผู้เปรียบเสมือนแก้วตาดวงใจของเรา

ฟาโรห์

เจ้าของช่อง YouTube : The Common Thread

จากใจสำนักพิมพ์

“คำสาปแม่ กรงขังลูก” เล่มที่อยู่ในมือผู้อ่านนี้ เป็นดั่งกระจกสะท้อนใจคนในครอบครัว นี่คือการตีความจริงของแม่ลูกที่เป็นข่าวใหญ่บนเกาะญี่ปุ่นในปี 2018

คติฆาตกรรมสุดสลดหดหู่เป็นบทเรียนชีวิตให้ผู้เป็นพ่อแม่และลูกได้กลับมาทบทวนเรื่องความรัก ความคาดหวัง ความหวังดี ที่อยากให้ลูกเป็นคนแบบที่พ่อแม่ต้องการ จนลูกต้องสูญเสียความสุข สูญสิ้นความฝันในชีวิตไปอย่างที่ถูกฝ่ายไม่คิดว่าจะก่อให้เกิดผลกระทบฉลึกเป็นแผลใจในระยะยาวกับทุกคน

เรื่องจริงยิ่งกว่านิยายฆาตกรรมในเล่มนี้ นักข่าวสังกัดสำนักข่าวใหญ่เป็นผู้เรียบเรียงจากการพูดคุยเมื่อขอเข้าเยี่ยมผู้เป็นลูกซึ่งอยู่ในเรือนจำรอการพิจารณาคดีของศาล และจดหมายหลายฉบับที่เขียนหลังจากนั้น ลูกสาวคือผู้ก่อคดีฆ่าหั่นศพแม่

อะไรเป็นเหตุให้ลูกทำเช่นนั้น อะไรเป็นเหตุให้แม่พันธนาการลูก ออกคำสั่งในทุกอย่าง ควบคุมทุกกระเบียดนิ้ว เมื่อผิดจากที่แม่สั่งไว้ก็ด่าทอ กดดัน จนรวดราว และลงทัณฑ์ลูกได้อย่างต่อเนื่องยาวนาน ถึงขั้นที่ลูกต้องลุกขึ้นมากำจัดแม่ออกจากชีวิตด้วยการฆาตกรรม จึงจะพ้นจากสภาพถูกทรมานทั้งกายและใจได้

ในเล่มนี้ได้รวบรวมเหตุปัจจัยไว้ครบถ้วน เราจะได้เข้าใจทั้งปัจจัยของชีวิตแม่และลูก รวมถึงการอุปการะจากยาย การละทิ้งไปของพ่อ และสภาพเศรษฐกิจสังคมตั้งแต่ครอบครัวนี้เริ่มต้นขึ้น จนถึงวินาทีที่ปิดฉากลงด้วยฆาตกรรม

ความคิดยึดติดบิดเบี้ยวของแม่ผู้ไม่ยอมเสียหน้า สิ่งที่เหมือนกันคือ
แม่ลูกอาจมีความบกพร่องทางสมองแบบที่สังเกตเห็นได้ยาก สิ่งที่สะท้อนชัด
จากเรื่องราวคือแม่ไม่มีความสามารถรับรู้ความรู้สึกของคนอื่นได้ ทั้งพ่อและ
ลูกที่อยู่ใกล้ชิดจึงรับผลกระทบใหญ่หลวง

สำนักพิมพ์ไคฟูกุหวังใจยิ่งว่า เรื่องราวอันเจ็บปวดที่คุณอากิแบ่งปัน
ให้เราได้รับรู้นี้ จะเป็นแรงใจให้ผู้อ่านชาวไทยรินความรัก สถานความอบอุ่น
ในครอบครัวให้เหนียวแน่น อีกทั้งยังมีอิสระทางความคิดและการเลือก
สิ่งต่างๆ ในชีวิตด้วยตัวเอง

สำนักพิมพ์ไคฟูกุ

จากใจผู้แปล

ก่อนอื่นผู้แปลต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์ที่ให้ความไว้วางใจและโอกาสทำงานแปลงานเขียนเล่มนี้ เมื่อตอนที่สำนักพิมพ์ติดต่อมา ก็รู้สึกว่าเป็นงานที่ท้าทาย เพราะเนื้อหาในเล่มเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและเป็นข่าวโด่งดังไปทั่วญี่ปุ่นในขณะนั้น

คดีนี้เป็นคดีที่สะท้อนปัญหาสังคมปัญหาหนึ่งของญี่ปุ่น ที่พ่อแม่ให้ความสำคัญกับการศึกษาของลูกซึ่งบางครั้งก็มากเกินไป ด้วยความอยากให้ลูกได้ดีก็บังคับ ชูเช็ญ ต่ำว่าด้วยถ้อยคำรุนแรง หรือถึงขั้นลงไม้ลงมือทำร้ายร่างกาย จนส่งผลกระทบต่อสภาพร่างกายและจิตใจของลูก และในกรณีนี้ก็จบลงด้วยโศกนาฏกรรมที่ไม่มีใครคาดคิดและไม่อยากให้เกิดขึ้น

ผู้แปลหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เหตุการณ์ในหนังสือเล่มนี้จะเป็นอุทาหรณ์ให้กับครอบครัวผู้อ่าน ไม่ว่าจะพ่อแม่ แม่ หรือว่าตัวลูกเอง การใช้คำพูด การกระทำ บางครั้งมันอาจทำร้ายจิตใจกันและกันได้ คงจะดีมากหากหนังสือแปลเล่มนี้จะช่วยให้ผู้อ่านได้ขบคิด ย้อนมองตัวเอง และหาทางออกร่วมกันในครอบครัว

ในการแปลงานเขียนชิ้นนี้ นอกจากผู้แปลต้องหาข้อมูลข่าว ศึกษาข้อมูลด้านกฎหมายอาญา ขั้นตอนการสอบสวน ทำสำนวนส่งฟ้อง ข้อมูลระบบศาลที่มีความแตกต่างกันระหว่างของไทยและญี่ปุ่นแล้ว ผู้แปลยังได้รับความช่วยเหลือด้านข้อมูลทางการแพทย์จาก นพ.พลสันต์ สันธณพิพัฒน์กุล และข้อมูลด้านประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์จากคุณโยชิโกะ โคมาตะ อีกด้วย ผู้เขียนต้องขอแสดงความขอบคุณมา ณ ที่นี้ หากปราศจากความร่วมมือจากทั้ง 2 ท่านนี้แล้ว งานแปลเล่มนี้คงไม่สมบูรณ์ขึ้นมาได้

บทนำ

วันแรกพบ

คำร้องขอเยี่ยมจาก “บุคคลทั่วไป”

หากมีใครแปลกหน้ามาขอเยี่ยม ผู้ต้องขังจะยอมพบไหม

23 ธันวาคม ปี 2020 ฉันเดินทางไปเรือนจำประจำจังหวัดไอซากะ ซึ่งเป็นที่คุมขังผู้ต้องหาคดีที่ยังตัดสินไม่ถึงที่สุด และต้องควบคุมตัวผู้ต้องหาไว้ก่อน คนที่ฉันอยากเข้าเยี่ยมเป็นผู้ต้องหาดีมาแม่ตัวเอง ซึ่งขณะนี้คืออยู่ในชั้นศาลจังหวัดไอซากะ

หากมีผู้ประสงค์เข้าเยี่ยมจำนวนมาก ทางเรือนจำจะให้เข้าเยี่ยมเรียงลำดับจากคนมาก่อน ฉันจึงต้องมาแต่เช้า ฉันเดินทางมาถึงเวลา 08 : 45 น. ตรงเข้าไปที่อาคารสำเร็จรูปด้านซ้ายของทางเข้าเรือนจำ และแจ้งเจ้าหน้าที่ว่าต้องการเยี่ยมผู้ต้องขัง

“คุณชื่ออะไรคะ บุคคลทั่วไปใช่ไหมคะ กรุณาเก็บสัมภาระในล็อกเกอร์ด้านหลังด้วยค่ะ”

เจ้าหน้าที่หญิงซึ่งใส่เฟซชีลด์มองหน้าฉันผ่านหน้าต่างบานเล็ก พยายามยกกุญแจล็อกเกอร์ให้ ป้ายห้อยกุญแจมีสติ๊กเกอร์รูปดอกคิริ สัญลักษณ์ของกระทรวงยุติธรรมติดอยู่

ล็อกเกอร์มี 2 ขนาด คือ ขนาดใหญ่กับขนาดเล็ก ขนาดเล็กมีขนาด

เท่ากับล็อกเกอร์เก็บของมีค่าในโรงอาบน้ำสาธารณะ ซึ่งก็เพียงพอที่จะเก็บ
 สมาร์ทโฟน 2 เครื่อง ทั้งเครื่องส่วนตัวและเครื่องของบริษัท

ภายในเรือนจำไม่อนุญาตให้นำอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เข้าไป ดังนั้น
 หลังจากล็อกประตูล็อกเกอร์แล้ว ฉันต้องเดินผ่านประตูตรวจจับโลหะด้วย
 จุดนี้มีเจ้าหน้าที่อีกคน เขาใช้เครื่องสแกนโลหะรูปทรงเหมือนโดนต์สแกน
 แชนสองข้าง ด้านหน้าและหลังลำตัวฉัน

หลังจากสแกนเสร็จแล้ว ฉันก็เดินไปที่ห้องพักคอยตามป้ายที่เขียน
 ว่า “บุคคลทั่วไป” การเยี่ยมผู้ต้องหาไม่ว่าใครก็ยื่นเรื่องขอได้ แต่ทางเข้า
 ของบุคคลที่จะมา “เยี่ยมทั่วไป” เช่น คนรู้จักหรือครอบครัวผู้ต้องขัง เป็น
 คนละทางกับทนายความที่มา “เยี่ยมเพื่อปรึกษาเกี่ยวกับสำนวนคดี”

ในห้องพักคอย มีคนมาขอเยี่ยมผู้ต้องขังนั่งห่างๆ กันอยู่ตรงโซฟา
 แข็งๆ สีฟ้า หนึ่งในนั้นเป็นชายวัยกลางคนสวมเสื้อสเวตเตอร์สีเทา นั่งหลัง
 งออ่านหนังสือพิมพ์กีฬาอยู่

คราวนี้ถึงตอนกรอกข้อมูลขอเยี่ยมจริงๆ แล้ว

ฉันหยิบใบคำร้องขอเยี่ยมตรงเคาน์เตอร์กรอกคำร้องมาใบหนึ่ง ระบุ
 ลงไปในช่องความสัมพันธ์กับผู้ต้องหาในใบคำร้องนั้นว่า “บุคคลทั่วไป”
 ฉันไม่ได้เป็นทั้งญาติและไม่ได้เกี่ยวข้องกับทางคดีใดๆ กับผู้ต้องขัง เป็นแค่
 นักข่าวธรรมดาๆ คนหนึ่ง จึงไม่มีคำอื่นใดจะเหมาะไปกว่าคำว่า “บุคคล
 ทั่วไป” อีกแล้ว เธอจะยอมพบฉันไหมนะ ฉันคาดหวังอะไรมากไปหรือเปล่า
 ตรงเคาน์เตอร์ต้อนรับมีฉากกั้นเพื่อบังเจ้าหน้าที่ที่อยู่ด้านใน จึงเห็น
 แค่มือขยับอยู่ตรงช่องว่างใต้ฉากกั้น

“มาเยี่ยมคนเดียวค่ะ”

พูดแล้วฉันก็ยื่นใบคำร้องเข้าไปใต้ฉากกั้นนั้น

“ครับ รอสักครู่นะคะครับ”

เจ้าหน้าที่พูดพลางยื่นป้ายหมายเลขรูปวงรีสีส้มออกมา

ปกติหากเป็นช่วงปลายปีหรือก่อนหน้าวันหยุดนักขัตฤกษ์จะมีคน

ขอเยี่ยมเป็นจำนวนมาก ค่อนข้างสับสนวุ่นวาย แต่วันนี้แม้จะเป็นปลายเดือนธันวาคมแต่ก็เป็นวันหยุดจึงค่อนข้างโล่งกว่าปกติ

ถึงแม้จะแค่วันนี้ก็ตาม แต่ช่วงเวลารอคำตอบว่าจะถูกปฏิเสธหรือไม่ นั้นช่างยาวนานเหลือเกิน สมาร์ทโฟนก็เก็บไว้ในล็อกเกอร์แล้ว คนจะคุยด้วยก็ไม่มี มีเพียงช่วงเวลาแห่งความตึงเครียดที่ยังคงดำเนินต่อไป

แม้จะมีความต้องการขอเยี่ยม แต่ผู้ต้องขังก็มีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธ ไม่ค่อยมีใครยอมพบคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนดังนั้นส่วนใหญ่พอมีเสียงประกาศเรียก “หมายเลข...ขอเชิญที่เคาน์เตอร์ต้อนรับครับ” เจ้าหน้าที่ก็มักจะแจ้งว่า “ผู้ต้องขังปฏิเสธครับ ขอโทษด้วยครับ”

แต่วันนี้ไม่เป็นเช่นนั้น

“หมายเลข 6 ขอเชิญที่ห้องเยี่ยมหมายเลข 12 ครับ”

เธอยอมให้ฉันเข้าเยี่ยม...

สนทนาชวนเปิดใจ

ช่วงนี้จำนวนผู้ติดเชื้อโควิด 19 เพิ่มขึ้นทำสถิติใหม่ทุกวัน ในเรือนจำจึงจำกัดเวลาเข้าเยี่ยมแค่ 15 นาที ช่วงที่มีคนเข้าเยี่ยมมาก บางครั้งก็เหลือเพียง 10 นาที แต่วันนี้เยี่ยมได้ 15 นาที

ฉันเจอห้องที่มีป้ายเลข “12” ตรงสุดทางเดินที่มีห้องเยี่ยมเรียงกันพอดีถูกปิดและเปิดประตูมองเข้าไป ก็พบว่าด้านในเป็นห้องเดี่ยวค่อนข้างมืด ขนาดประมาณ 1-2 เลื่อ¹ มีเก้าอี้พับขึ้นสนิม 2 ตัววางอยู่ตรงกำแพงหน้าเก้าอี้ที่นั่งติดแผ่นอะคริลิกใสไว้ระดับเดียวกับใบหน้า แผ่นอะคริลิกนี้จะเจาะรูเล็กๆ แบบกระจายรัศมีจากจุดศูนย์กลางไว้ด้วย

พอนั่งลง เก้าอี้ก็ส่งเสียงลั่นเอี้ยดอ้าด

ยังไม่ทันถึง 1 นาที ประตูด้านตรงข้ามกับแผ่นอะคริลิกนั้นก็เปิดออก

¹ ขนาด 1 เลื่อ (เลื่อทาทามิของญี่ปุ่น) เท่ากับ 1.62 ตารางเมตร

คนสวมชุดเครื่องแบบสีน้ำเงิน ตามด้วยคนใส่เสื้อู้ดลายดอกไม่เล็กๆ และปิดท้ายด้วยคนสวมชุดเครื่องแบบสีน้ำเงินก็เดินเสียงดังเข้ามาในห้อง ผู้หญิงใส่เสื้อู้ดมองมาทางฉันแล้วโค้งทักทาย ทั้งสามคนนั่งลงตรง ผั่งตรงข้ามกับฉากอะคริลิก

ทากาซากิ อากาอิ (ชื่อสมมติ) อายุ 34 ปี สวมแว่นกรอบดำ มัดผมสีดำ เป็นหางม้าระดับเดียวกับตึงหู

“เวลาเยี่ยม 15 นาทีค่ะ ต่อเวลาไม่ได้ ใกล้หมดเวลาแล้วจะแจ้งให้ทราบอีกครั้ง”

เจ้าหน้าที่ว่าแล้วกดปุ่มจับเวลาที่ติดอยู่ข้างกำแพง เครื่องส่งเสียงดัง “ปิด”

“ขอโทษด้วยนะค่ะที่มาโดยไม่แจ้งคุณให้ทราบล่วงหน้า ฉันชื่อไซโต เป็นนักข่าวจากสำนักข่าวเคียวโดค่ะ”

“อ้อ ค่ะ”

“ฉันทำข่าวเกี่ยวกับคดีต่างๆ ที่ขึ้นศาลจังหวัดโอซากะ แล้วก็ได้เข้าฟัง การพิจารณาคดีของคุณทากาซากิในศาลด้วยนะค่ะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ขอคุณที่มาวันนี้ค่ะ”

“ฉันได้เห็นเอกสารที่แถลงในศาลอุทธรณ์ ก็เลยอยากมาถามคุณ เกี่ยวกับเรื่องนี้หน่อยนะค่ะ”

อากาอิเบิกตาโพลง

“คุณอ่านด้วยเหรอค่ะ”

หน้ากากผ้าที่บดบังใบหน้าไปครึ่งหนึ่งทำให้การแสดงออกทางแวตาดเด่นชัดกว่าปกติ พอฉันถามเรื่องการใช้ชีวิตทั่วไปในเรือนจำ อากาอิก็เล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟังไม่หยุด ประหนึ่งวันๆ ไม่ได้คุยกับใครเลย

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่พ่อของเธอให้ถุงทรายร้อนไว้กันหนาว หรืออาหารจานโปรดในเรือนจำคือข้าวแกงกะหรี่...

“อีก 1 นาทีค่ะ”

เปลอแป็บเดียวก็จะหมดเวลาแล้ว

“ต้องขอโทษด้วยที่มารบกวนโดยไม่บอกกล่าวก่อนนะคะ ไม่ทราบว่าจะมาหาอีกได้ไหมคะ”

“อะ...เอ่อ ถ้ามาคราวหน้า รบกวนช่วยเขียนจดหมายหรือโทรเลขแจ้งล่วงหน้าได้ไหมคะ แล้วก็ช่วยเขียนคำถามคร่าวๆ”

ปืดๆๆๆ

เสียงแหลมสูงของเครื่องจับเวลาดังกลบคำพูดของอาการิไปสิ้น
เจ้าหน้าที่ทั้งสองลุกพรีบ เดินไปเปิดประตูด้านหลังและเร่งให้อาการิออกจากห้อง สรุปรุ่นนี้ได้คุยกันสบายๆ เหมือนเป็นการชวนเปิดใจเท่านั้น
อาการิก็มึนศีรษะให้อย่างสุภาพก่อนออกจากห้องไป

อยากหลุดพ้นจากพันธนาการของแม่

ประมาณ 1 เดือนก่อน อาการิเขียนจดหมายเปิดผนึกมาหาฉันผ่านทางนายคุโรดะ เคซุเกะ ฉันอ่านแล้วสะดุดตรงข้อความหนึ่งที่ว่า “อยากหลุดพ้นจากพันธนาการของแม่”

คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ประจำจังหวัดโอซากะ

ในเรือนจำ ฉันต้องอยู่ร่วมกับผู้ต้องขังหลายคน บางคนเป็น “แม่” บางคนก็อ่อนกว่า บางคนก็อายุเท่ากัน บางคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกับแม่ของฉัน

ฉันเคยถามพวกเขาว่ารู้สึกอย่างไรที่ต้องอยู่ห่างจากลูก แล้วก็ย้อนถามตัวเองว่าแล้วแม่ฉันล่ะ รู้สึกกับฉันอย่างไร

(แม่ของฉัน) คงจะคิดว่าทั้งๆ ที่ทุ่มเทให้ทุกอย่างเพราะคิดว่ามันดีกับลูก แต่ลูกกลับทำให้ผิดหวังมาตลอด ก็คงรู้สึกสิ้นหวัง ไม่เชื่อใจ เพราะแบบนี้ดิฉันแม่จึงอารมณ์เสีย ชุนเฉียวตลอดเวลา

แต่ด้วยความอยากหนีไปให้พ้นจากพันธนาการของแม่ ฉันจึงทำเรื่องเลวร้ายเช่นนี้

ในวันพิพากษาชั้นศาลอุทธรณ์ ฉันตอบคำถามทนายไปว่าตอนนี้ฉันอยู่ได้เพราะความรู้ที่ได้จากการเคี้ยวเชียวอย่างหนัก และการอบรมสั่งสอนที่เข้มงวดของแม่

แม่ไม่มีทางให้อภัยกับสิ่งที่ฉันทำลงไป ถึงกระนั้น ฉันก็จะใช้ชีวิตในทุกวันที่เหลืออยู่ขอขมาแม่ตลอดไป

แม่คะ หนูขอโทษ

ทากาซากิ อากาอิ

24 ธันวาคม ปี 2020

ไม่ว่าจะเป็นบุคลิก ท่าทาง หรือการใช้คำพูดของอากาอิในเรื่องจำคิดไม่ถึงเลยว่าเธอต้องโทษฐาน “ฆ่าคนตาย”

หลังจากที่ได้พบกันครั้งนั้น ฉันเข้าเยี่ยมอากาอิอีก 7 ครั้ง ได้เขียนจดหมายโต้ตอบกัน และถ่ายทอดความรู้สึกของเธอออกมาเป็นบทความ

บทความที่เผยแพร่ออกไปได้รับเสียงตอบรับอย่างท่วมท้นเกินคาด ยิ่งไปกว่านั้น เสียงตอบรับเหล่านั้นยังแสดงความเห็นใจอากาอิเป็นส่วนใหญ่อีกด้วย เมื่อได้รับเสียงตอบรับดังกล่าว ฉันก็รู้สึกได้ว่ายังมีพ่อแม่อีกมากมายที่เข้มงวดสุดๆ เพื่อให้ลูกได้เข้าเรียนในโรงเรียนดังๆ ให้เหนือกว่าคนอื่นบ้างก็ยังดี และมีเด็กอีกหลายคนที่เคยผ่านประสบการณ์นั้นๆ หรือกำลังถูกบังคับเคี้ยวเชียวให้เรียนหรือทำอาชีพที่ตัวเองไม่ได้อยากทำ

อากาอิฆ่าทาเอโกะ (ชื่อสมมติ) แม่ของเธอหลังจากใช้ชีวิตร่วมกันมากกว่า 30 ปี ในชั้นศาล เธอเองก็ขอบคุณ “การอบรมสั่งสอน” ของแม่ แม้เธอจะพยายามสอบเข้าคณะแพทยศาสตร์และสอบไม่เคยติดมาตลอด 9 ปี แต่ความจริงแล้ว เธอชอบอ่านหนังสือหรือเขียนเรื่องราวต่างๆ มากกว่าจะชอบวิชาสายวิทยาศาสตร์ เธอมีกระตังนามปากกาและเคยลงแตงนวนิยายด้วยซ้ำ

แน่นอน เธอเขียนจดหมายจากเรือนจำด้วยลายมือตัวเอง เนื้อความในจดหมายเขียนจากซ้ายไปขวา ตัวอักษรของอากาอิซึ่งเขียนด้วยปากกา

ลูกชิ้นหัวเล็กขนาด 0.38–0.5 มม. มีความกลมมน “ปลายหาง” ยาว ฉันทึ่งทุกครั้งที่ไม่เคยเห็นเธอเขียนผิดหรือเขียนตกหล่นตรงไหนเลย คันจี้ที่ใช้ในจดหมายหรือคำตอบต้นฉบับ สำหรับคนอย่างฉันที่ชินกับการใช้ คอมพิวเตอร์หรือสมาร์ทโฟน ก็ยังมีบางคำที่เห็นแล้วอ่านไม่ออก ไม่ต้อง พุดถึงให้เขียนเองเลย เพราะไม่มีทางทำได้อยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น พอเปิด พจนานุกรมก็พบว่าเธอเขียนคันจี้ถูกหมดเสียด้วย

พอดถามอาการเรื่องนี้ เธอตอบว่า

“น่าจะมาจากคำสอนของแม่ที่ว่า

- ต้องเปิดพจนานุกรมภาษาญี่ปุ่นเสมอ เพื่อไม่ให้เขียนผิด
- ต้องอ่านซ้ำอีกรอบ หากเขียนผิดหรือเขียนตกหล่นตรงไหนก็

ต้องแก้

- ต้องอ่านหนังสือพิมพ์ทุกวันและต้องอ่านหนังสืออย่างน้อย

ปีละ 100 เล่ม

- แม่บอกว่าถึงเนื้อหาที่เขียนจะดีแค่ไหน ถ้าเขียนผิดหรือเขียน ตกหล่น เส้นหัวของเนื้อความก็จะหายไป
- ถ้าจะให้ใครอ่านข้อเขียนที่ซับซ้อนของเรา แต่หากเราเขียนผิด หรือเขียนตกหล่น ก็จะเป็นการเสียมารยาท”

อัยการที่ดูแลคดีนี้ก็ชมอาการเช่นกันว่า “ลายมือสวย” อัยการ คนอื่นที่ต้องดูแลผู้ต้องหาเป็นประจำ หากได้เห็นลายมือของอาการก็คง ประทับใจ แม้ผู้ต้องหาฆ่าคนตายส่วนใหญ่จะเป็นพวกนักเลง แต่ในฐานะที่เป็น นักข่าวสายอาชญากรรมที่ต้องขึ้นโรงขึ้นศาลตลอด เท่าที่ได้สัมผัสพูดคุยกับ ผู้ต้องหาก็คงพบว่ามีบางคนที่คุณเจียบๆ อ่อนโยนด้วยเช่นกัน

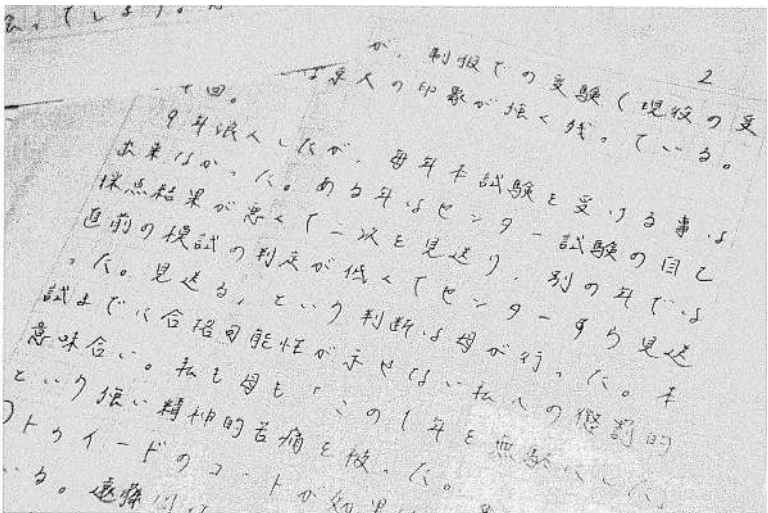
สาเหตุที่พ่อแม่ทุ่มเทเงินก้อนโตหรือเข้มงวดกับการเรียนของลูก จนเกินพอดี ก็เพราะต้องการให้ลูกมีชีวิตที่ดี มีเงินมีทองในอนาคต

สำหรับคนเป็นลูก แค่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เรียนอย่างเดียว ไม่ต้องปากกัดตีนถีบเนื่องจากไม่มีบ้าน ไม่มีเงินจะซื้ออาหารหรือเสื้อผ้า ก็นับว่าโชคดีที่ได้มีครอบครัวในฝัน มีพ่อแม่ทุ่มเทเงินทองให้การศึกษาของลูกได้ แต่ก็มีลูกหลายคนที่ต้องทนฝันระงับความรู้สึกของตัวเอง ระบายความรู้สึกอัดอั้นของตัวเองออกมาไม่ได้ คิดได้แต่เพียงว่า “ต้องทำตามความคาดหวังของพ่อแม่ให้ได้” อยู่ด้วย

ทำไมถึงต้องเกิดเรื่องน่าเศร้าแบบนี้ด้วยนะ

สำหรับตัวฉันเองแล้ว ฉันไม่รู้สึกละเลยว่าเป็นเรื่องไกลตัว มีหลายครอบครัวที่คิดว่าสิ่งที่พ่อแม่ทุ่มเทนั้น “ส่งผลดี” ต่อลูก แต่ความจริงแล้ว ต่างฝ่ายต่างอัดอั้นด้วยพันธะที่ผูกโยงกัน ถ้าจะบอกว่าคุณรู้สึกนี้ผลักดันให้คนเราห่างกันได้ก็คงจะฟังดูแรงไป แต่ต้นตอที่นำไปสู่จุดจบเช่นนี้ มักเกิดจากความสัมพันธ์ภายในครอบครัวนี่เอง

การที่ฉันได้เขียนจดหมายโต้ตอบกับอาจารย์ที่อยู่ในเรือนจำ ทำให้ฉันอยากทำเป็นหนังสือออกมา ทั้งนี้ฉันได้ถามความสมัครใจจากอาจารย์ก่อนเรียบร้อยแล้ว

จดหมายที่คุณทากาซากิ อาจารย์ เขียน

รูปแบบการเขียนจดหมายของเรา คือฉันจะเป็นคนส่งคำถามไป แล้วอากราก็จะตอบกลับมา ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงเกิดจากความร่วมมือของเราสองคน

ที่อากริและฉันอยากทำเป็นหนังสือเหมือนกัน ก็เพราะอากริอยาก จะชดใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ด้วยการรับโทษที่ทำผิดไป และอยากมอบหนังสือ เล่มนี้ให้แก่พ่อ แม่ ลูกสาว ลูกชาย และทุกคนในครอบครัวที่กำลังเป็นทุกข์

ฉันขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งต่อคุณทาเอโกะผู้ล่วงลับ และ ขอให้เธอไปสู่ภพภูมิที่ดีด้วยเถิด

สารบัญ

บทนำ วันแรกพบ	8
คำร้องขอเยี่ยมจาก “บุคคลทั่วไป” สนทนาชวนเปิดใจ อยากหลุดพ้นจากพันธนาการของแม่	
บทที่ 1 พิพากษาจำคุก 15 ปี	21
วัตถุประสงค์เหลือง LINE ได้ตอบระหว่างแม่ลูก...18 ตุลาคม ปี 2017 (1) ให้การรวน LINE ได้ตอบระหว่างแม่ลูก...18 ตุลาคม ปี 2017 (2) หั่นศพในห้องน้ำ ข้อความได้ตอบระหว่างแม่ลูก...24 ธันวาคม ปี 2017 ศาลตัดสินว่าเป็น “การฆาตกรรม”	
บทที่ 2 ฆ่าปีศาจสำเร็จแล้ว	37
กลับคำให้การ ได้ “เวลา” แล้ว คำสารภาพในศาลอุทธรณ์ ทำไมถึงเปลี่ยนใจอยากสารภาพ	
บทที่ 3 แม่กับลูกสาว	47
เมืองริมทะเลสาบ จุดบรรจบของเข็มสั้นกับเข็มยาว “กำแพงบางใส” ที่ขวางกั้น พ่อหนีออกจากบ้าน	

บทที่ 4 ต้อนให้จนมูม ด่าทอ ฟันฝอยหาตะเข็บ 65

คุณยายเมกา
โดนสาดน้ำร้อนจากกาต้มน้ำ
อยากเป็นแบล็กแจ็ก

บทที่ 5 ตั้งเป้าเข้าแพทย์ 79

ทำอาชีพที่เหนือกว่าคนอื่น
เข้ายาก ด่านหิน
การแข่งขันที่สละสิทธิ์ไม่ได้

บทที่ 6 ลูกสาวสอบติดแล้ว 89

ภาพลวงตา
ทำโทษด้วยการเพิ่มค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอีก 10
พบพ่ออีกครั้ง
โดนแม่เตะเข้ากลางลำตัว
บอกไปว่าสอบติด
กิโมโนผ้ามัดย้อมแบบชายแขนยาว
ให้หนูไปอยู่หอเถอะคะ

บทที่ 7 สอบไม่ติด 9 ปีซ้อน 117

ถ้าฉันอายุครบ 20
เขียนจดหมายขอขมาด้วยเลือด
แม่ฆ่าตัวตายไม่สำเร็จ
หนีออกจากบ้านพร้อมเงิน 1 ล้านบาท
จดหมายที่อากริเขียนทิ้งไว้ - ธันวาคม ปี 2013
แสงสว่างปลายอุโมงค์
สอบติดและหลุดพ้น

บทที่ 8 เป็นพยาบาลผดุงครรภ์นะ	145
นักศึกษาใหม่วัย 27 ในที่สุดก็เป็นเหมือนแม่ลูกคู่อื่นเสียที่ แกผิดคำพูดอีกแล้ว! รายงานแจกแจงปัญหาและวิธีแก้ไขที่ทำส่งแม่ ก้มหัวขอขมาตอนตี 3	
บทที่ 9 แก้วน้ำสีเหลือง	163
LINE ได้ตอบระหว่างแม่ลูก ฉันจะมีชีวิตต่อไปโดยไม่มีแม่ ศพที่อยู่ห่างออกไป 370 เมตร พิสูจน์ตัวตน คุณโกหก ให้การปฏิเสธในชั้นศาล	
บทที่ 10 เพราะเราเป็นพ่อลูกกัน	187
ผู้ต้องหาฆ่าคนตาย พ่อเข้าเยี่ยม เลิกโกหกเถอะ นักโทษในห้องขังรวม ฉันเป็นคนฆ่าเอง ฟังคำพิพากษาแล้วเปลี่ยนความคิด น้ำตาแห่งความรู้สึกลับ	
บทส่งท้าย โดนจองจำเป็นครั้งที่ 2	205
ชีวิตประจำวันในเรือนจำ ความสนิทสนมกันอย่างสบายใจ	
เอกสารอ้างอิงหลัก	210
คำขอบคุณ	211

บทที่ 1

พิพากษาจำคุก 15 ปี

วัดสุสีเหลือง

ศพบุกพบในวันเสาร์ที่ 10 มีนาคม ปี 2018 เวลาประมาณ 13 : 00 น. แม้จะเข้าเดือนมีนาคมแล้ว แต่เช้าวันนั้นอากาศยังเย็น ฝนที่ตกตั้งแต่คืนก่อนทำให้ริมตลิ่งแม่น้ำยาซุที่ไหลไปทางทิศใต้เปียกและ

ฝั่งทิศใต้ของทะเลสาบบิวะมีรูปร่างคล้ายถุงผ้าคว่ำ แม่น้ำยาซุอยู่ตรงตำแหน่งเข็อกผูกปากถุง สมัยก่อนแม่น้ำสายนี้แยกออกเป็นสายที่ไหลไปทางทิศเหนือกับสายที่ไหลไปทางทิศใต้ สายที่ไหลไปทางทิศใต้มีความเชี่ยวกราก คนจึงเรียกกันว่า “โอมิ ทาโร”² สายใต้น้ำทำน้ำท่วมบ่อยจนทำให้ชาวบ้านแถวนั้นเป็นกังวลกันมาก

หลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นเข้าสู่ช่วงพัฒนาประเทศ มีการจัดระเบียบเส้นทางน้ำให้แม่น้ำที่ไหลไปทางทิศเหนือกับทิศใต้มาบรรจบกันก่อนไหลไปลงที่ทะเลสาบบิวะ แผนงานนี้แล้วเสร็จเมื่อปี 1981 ฉายา “แม่น้ำอันเชี่ยวกราก” จึงกลายเป็นอดีตไป

บริเวณริมแม่น้ำยาซุที่ไหลไปทางทิศใต้ ทางจังหวัดได้สร้างสวน

² โอมิคือชื่อเรียกพื้นที่บริเวณนั้นในสมัยอาซุกะจนถึงเมจิตอนต้น ปัจจุบันคือจังหวัดชิงะ ส่วนทาโรเป็นชื่อสำหรับตั้งให้ลูกชายคนโต “โอมิ ทาโร” ในที่นี้จึงหมายถึงแม่น้ำสายใหญ่ของจังหวัดชิงะ

สาธารณะชื่อ “ปิยะโกะชิคิวชิมิงโนะโมริ” ขึ้น เป็นสวนสาธารณะที่ร่มรื่น มีหญ้าเขียว มีม้านั่ง มีคนมาพักผ่อนหย่อนใจกันไม่น้อย

“ที่เห็นเมื่อก็คืออะไรนะ...”

ซากาตะ มิชิโกะ (ชื่อสมมติ) ซึ่งอาศัยอยู่ใกล้ๆ ริมแม่น้ำเห็นสิ่งแปลกปลอมใกล้ริมน้ำ ขนาดกลับบ้านมาแล้ว เธอก็ยังติดใจสงสัยไม่หาย ด้านทิศตะวันตกของแม่น้ำยาซุที่ไหลไปทางทิศใต้มีรั้วเหล็กสูงประมาณ 1.5 เมตรกั้นไว้โดยรอบ บริเวณริมแม่น้ำมีพุ่มไม้ขึ้นอยู่เป็นวงกว้าง ในหน้าร้อน พุ่มไม้นี้จะสูงกว่า 5 เมตรเลยทีเดียว ใกล้ๆ กันนั้นมีแมวจรเดินเตร็ดเตร่ พอพลบค่ำจะมีค้างคาวบินว่อน ปกติคนจะไม่ค่อยเดินมาแถวนี้กันนัก

ระหว่างรั้วกันมีแผงกั้นอยู่แผงหนึ่งซึ่งมีป้ายระวังกบติดอยู่ด้วย หลังแผงกั้นนั้นจะเห็นทางเดินแคบๆ ทอดยาวไปจนถึงริมตลิ่ง

หากเดินไปตามทางเดินนั้นสัก 5 เมตร จะเห็นวัตถุบางอย่างอยู่ใต้พุ่มไม้ วัตถุนี้ทำให้ซากาตะเกิดความสงสัยเป็นอย่างมาก

มันมีขนาดใหญ่ สีเหลือง ฝังอยู่ใต้ดิน เขี้ยวกลมใหญ่กำลังรุมทั้งอยู่ตรงนั้น มันอยู่ใกล้ขนาดที่ชะโงกมองผ่านรั้วไปก็เห็น ฝังตรงข้ามนั้นมีต้นวิลโลว์ญี่ปุ่นกำลังผลิดอกเหมือนดอกฝ้ายสีขาว

“น่าจะเป็นซากสัตว์อะไรสักอย่างละมัง”

เธอคิดเช่นนั้นแล้วกลับบ้าน แต่เกิดมาไม่เคยเห็นเหยี่ยวมารุมกันมากขนาดนั้นมาก่อน ฉะนั้นพอบายคล้อย เธอจึงชวนเพื่อนไปดูด้วยกันอีกครั้ง

เธอกับเพื่อนเดินลงไปตามทางเดินแคบๆ ที่ขนาบไปด้วยพุ่มไม้ แล้วก็เห็น “วัตถุสีเหลือง” ในระยะใกล้

“ว้าย! นี่มัน...”

กลิ่นเหม็นประหลาดโชยมาเตะจมูก วัตถุนั้นไม่มีหัว ไม่มีแขนขา ดูคล้ายกับลำตัวของมนุษย์ ฝนที่ตกเมื่อวานทำให้บางส่วนของซากไหล

ออกมาพื้นดิน ตรงนั่นเองที่เหยี่ยวกำลังรุมทิ้งอยู่

“คุณตำรวจคะ ทางนี้ค่ะ”

13 : 55 น. ตำรวจนายหนึ่งจาก สภ.โมริยามะ จังหวัดชิงะ ซึ่งได้รับแจ้งจากซากาตะเดินทางมายังที่เกิดเหตุ เขาข้ามแผงกั้นแล้วเดินไปตามทางเดินเพื่อเข้าตรวจสอบวัตถุนั้น ขณะที่ซากาตะกับเพื่อนคอยดูอยู่ แต่ตำรวจนายนี้ก็ดูไม่ออกว่าซากนั้นเป็นชิ้นส่วนของมนุษย์ ซากสุนัข หรือสัตว์อะไร

เจ้าหน้าที่ตำรวจพกพีเจอร์โฟน³ ที่เรียกว่า PSD (Police Station Data Terminal : โทรศัพท์มือถือของสถานีตำรวจ) มาด้วย เขาจึงใช้เครื่องนั้นถ่ายรูปวัตถุต้องสงสัยส่งไปยัง สภ.โมริยามะและรอคำสั่ง เจ้าหน้าที่ที่ได้รับรูปก็ดูไม่ออกเช่นกันว่าซากนั้นคือซากอะไร

“เราตรวจสอบรูปที่ส่งไปแล้วครับ เดี่ยวจะแจ้งให้ทางเขตมาเก็บไป ช่วงต้นสัปดาห์หน้า”

เจ้าหน้าที่ตำรวจว่าแล้วหยิบถุงขยะจากรถตำรวจมาคลุมซากนั้นไว้ โดยมีซากาตะช่วยคลุมด้วย

13 มีนาคม หรือ 3 วันให้หลัง ตอนที่เจ้าหน้าที่เขต 2 คนเข้ามาเก็บซาก พวกเขาเห็นว่าปลายถุงขยะที่ตำรวจใช้คลุมซากนั้นเลิกขึ้นจนมองเห็นวัตถุที่อยู่ข้างใต้

“เฮ้ย! นี่มัน ศพคนไม่ใช่เหรอ...”

ซากนั้นบางส่วนเหลือแต่กระดูกไปแล้ว แต่น่าจะเป็นชิ้นส่วนของศพแน่ๆ ไม่ใช่กระดูกของสุนัขหรือแมวแต่อย่างใด... เจ้าหน้าที่เขตผู้คุ้นเคยกับการเก็บขยะประเภทต่างๆ ในทุกวันจึงรีบแจ้งตำรวจ ทำให้เหตุการณ์พลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ

หลังจากเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำ สภ.โมริยามะได้รับแจ้งอีกครั้งก็

³ Feature Phone : โทรศัพท์มือถือที่มีฟังก์ชันการใช้งานแบบทั่วไป เช่น โทรศัพท์ได้ ถ่ายรูปได้ ดูหนัง ฟังเพลงได้ แต่ไม่ได้มีความสามารถมากเท่าสมาร์ตโฟน

รับเข้าเก็บกู้ซาก ผลจากการชันสูตรพบว่า เป็นชิ้นส่วนช่วงลำตัวของผู้หญิง สภาพชิ้นส่วนแขนสองข้างถูกหั่นตั้งแต่ช่วงหัวไหล่ และขาสองข้างถูกหั่นตั้งแต่โคนต้นขา เหลือแค่ลำตัว ไม่พบส่วนศีรษะ เนื้อช่วงใต้รักแร้ ทั้งสองข้างและเนื้อบริเวณข้อต่อโคนต้นขาทั้งสองข้างหายไปจนมองเห็นกระดูก เนื้อส่วนเอวบางส่วนก็หายไปด้วย เจ้าหน้าที่เขตคิดว่าหากไม่เอะใจแล้วเอาไปเผาทำลายเหมือนขยะทั่วไป กว่าเจ้าหน้าที่จะเข้ามาสืบสวนคดี คงล่าช้าไปกว่านี้เป็นแน่

แพทย์นิติเวชที่รับผิดชอบรายงานว่า “จากการตรวจสอบไม่พบสารเสพติดหรือสารพิษในชิ้นส่วนที่พบ จึงไม่สามารถระบุได้ถึงสาเหตุการเสียชีวิต”

แค่ส่วนลำตัวเพียงอย่างเดียวไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นการฆาตกรรมหรืออุบัติเหตุ

ตำรวจ ส.ภ.โมริยามะจึงเริ่มสืบสวนคดีนี้ในความผิดฐานเคลื่อนย้ายศพ

LINE ได้ตอบระหว่างแม่ลูก...18 ตุลาคม ปี 2017 (1)

แม่ : แกนะ ไม่เปลี่ยนเลยนะตั้งแต่สมัยอยู่มัธยมแล้ว ไม่รู้จักสำนึกผิด ไม่ยอมโตเสียที ไม่รับผิดชอบทั้งกับยายแล้วก็ฉัน ในหัวแกคิดแต่จะทำอะไรตามใจตัวเอง พุดไปเรื่อย พุดตัดรำคาญ ไม่รักษาสัญญาตลอด ไม่คิดว่าเป็นการหักหลังหรือหลอกใช้คนอื่น พอคนอื่นจับได้ก็กลับโมโหใส่ แล้วก็หนี ไม่สู้ความจริง...สรุปคือไม่สนว่าคนอื่นจะรู้สึกยังไง แกนะ คงไม่อยากเรียนผดุงครรภ์หรอก สุดทำยฉันกับยายก็ถูกแกหลอกนั่นแหละ

ลูก : ไม่นะ เดิมทีตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยแพทย์ หนูก็ไม่ได้คิดว่า “อยากเป็นพยาบาล” ขนาดนั้นหรอกนะ หนูก็พยายามมาตลอด เพราะคิด

ว่า “ไม่อยากจะอยู่ไปวันๆ แบบนี้อีกแล้ว” ที่ไม่มีใจอยากเรียนผดุงครรภ์ คิดว่าไม่ใช่ปัญหาหรอกแม่ ความคิดของหนูตอนนี้คืออยากเป็นพยาบาล แล้วจะตั้งเป้าต่อผดุงครรภ์นะคะ

แม่ : ถ้าเป็นเงื่อนไขที่ตัวเองคิดมาดีแล้ว ถึงจะไม่ชอบก็ต้องอดทน ทำให้สำเร็จสิ ที่ผ่านมาก็บอกทีหลังว่า แกจะไม่ทำ ไม่อยากทำแล้ว เพราะถูกบังคับแบบนี้ แบบนี้ฉันเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน

ให้การทวง

ชิ้นส่วนที่พบริมแม่น้ำเป็นส่วนลำตัวของผู้หญิง

เพื่อพิสูจน์ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใคร ตำรวจ สภ.โมริยามะจึงเริ่มสอบถามชาวบ้านที่อยู่ใกล้สถานที่เกิดเหตุ และสงสัยหญิงสาวรายหนึ่งที่อยู่บ้านห่างจากจุดพบชิ้นส่วนศพไป 370 เมตร

หญิงสาวคนนี้ชื่อทากาซากิ อากาชิ อายุ 32 ปี เพิ่งเรียนจบพยาบาล จากมหาวิทยาลัยแพทย์ กำลังรอเข้าทำงานเป็นพยาบาล

จากการสอบปากคำอาการิวันที่ 15 มีนาคม เธอให้การว่า “อาศัยอยู่กับแม่สองคน” แต่พอลถามคำถามเดียวกันในวันรุ่งขึ้น เธอกลับให้การว่า “ตอนนี้แม่ไปอยู่ที่อื่น ตอนนี้อยู่คนเดียว”

ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อสอบถามชาวบ้านละแวกนั้น พวกเขาต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าหลังๆ มานี้ไม่เห็นทาเอโกะเลย

จู่ๆ ก็หายหน้าไป

ตำรวจ สภ.โมริยามะเริ่มสอบสวนโดยพุ่งประเด็นไปที่ทาเอโกะ พวกเขาหาข้อมูลจากกล้องวงจรปิดตามสถานที่ต่างๆ เช่น ซูเปอร์มาร์เก็ต ใกล้บ้านที่ทาเอโกะ แม่ของอาการิมักจะไปเป็นประจำ และพบว่าไม่เห็นทากาซากิ ทาเอโกะ ตั้งแต่วันที่ 19 มกราคมแล้ว

นอกจากนี้ จากการสืบสวนทำให้ทราบถึงชีวิตความเป็นอยู่ของ

สองแม่ลูกทากาซากิดังนี้

อาการิเป็นลูกสาวคนเดียวของทาเอโกะ พร้อมกับแม่ของเธอแยกกันอยู่ตั้งแต่ประมาณ 20 ปีก่อน ช่วงที่อาการิยังเรียนอยู่ชั้นประถม ตั้งแต่นั้นมาเธอก็อาศัยอยู่กับแม่สองคน

อาการิเรียนดีตั้งแต่สมัยประถม ทาเอโกะอยากให้อาการิเป็นหมอ ทั้งยังอยากให้เข้าเรียนคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยของรัฐเป็นอย่างมากด้วย อาการิเองก็ตั้งใจเรียนมาตลอดเพื่อสอบเข้าคณะแพทยศาสตร์ตามที่แม่ต้องการ

อาการิเรียนจบมัธยมศึกษาจากโรงเรียนคาทอลิกแห่งหนึ่งในตัวจังหวัดในปี 2005 และตั้งใจเข้าคณะแพทยศาสตร์ตามความปรารถนาของแม่ เธอพยายามสอบเข้าอยู่หลายปีแต่ก็สอบไม่ติดเสียที ระหว่างนั้นเธอก็ไม่ได้เรียนต่อที่ไหน ได้แต่อ่านหนังสือสอบเพื่อเข้าคณะแพทยศาสตร์เท่านั้น เธอทำอย่างนั้นมาถึง 9 ปีเลยทีเดียว แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจเรียนสาขาพยาบาลในมหาวิทยาลัยแพทย์แทนในปี 2014

จะเป็นไปได้หรือที่แม่ซึ่งอยู่กับลูกสาวเพียงลำพังมากกว่า 20 ปี ในบ้านที่อำเภอโมริยามะ อยู่ดีๆ จะทิ้งลูกสาวไปอยู่ที่อื่น

จากการสอบปากคำอาการิ ตำรวจรู้สึกว่าการให้การรบกวนเป็นอย่างมาก ยิ่งทำให้ตำรวจเห็นพิรุณและสงสัยว่าหลังจากเดือนมกราคม ทาเอโกะหายไปไหน

เจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.โมริยามะมอบหมายให้ศูนย์วิจัยทางวิทยาศาสตร์ประจำกองบัญชาการตำรวจจังหวัดชิงะ ใช้เลือดที่ยังเหลืออยู่พอสมควรในเส้นเลือดและอวัยวะในของชิ้นส่วนที่พบไปตรวจ DNA

17 พฤษภาคม เจ้าหน้าที่ได้เก็บเซลล์จากช่องปากของอาการิและน้ำลายของพ่อของเธอนำมาเทียบกัน ผลปรากฏว่าอาการิกับหญิงที่เป็นศพนั้นเป็นแม่ลูกกัน สรุปว่าชิ้นส่วนที่พบริมแม่น้ำคือศพของทากาซากิ ทาเอโกะ อายุ 58 ปี แม่ของทากาซากิ อาการิ แล้วทั้งที่แม่เสียชีวิตเช่นนี้แต่ทำไมอาการิถึงโกหกในตอนแรกว่า “แม่ไปอยู่ที่อื่น” ยิ่งทำให้สงสัยว่า

เธอเป็นคนฆ่าหั่นศพแม่ตัวเองแล้วเอาไปทิ้งหรือไม

5 มิถุนายน ตำรวจ สภ.โมริยามะเข้าจับกุมทากาซากิ อากาจิ ในข้อหาเคลื่อนย้ายศพ 21 มิถุนายน ตำรวจเพิ่มข้อหาทำลายศพ และ 26 มิถุนายน ตำรวจรวบรวมสำนวนส่งฟ้องใน 2 ข้อหานี้

ช่วงนั้นตรงกับวันเกิดของอากาจิพอดิ เธอจึงมีอายุครบ 32 ปี ในช่วงที่ถูกดำเนินคดี

LINE โต้ตอบระหว่างแม่ลูก...18 ตุลาคม ปี 2017 (2)

แม่ : เหตุผลที่ฉันยกโทษให้ไม่ได้ เพราะแกมาบอกว่าถูกบังคับ... แยกยอมรับเงื่อนไขที่จะเรียนต่อมหาวิทยาลัยแพทย์ (โดยได้วุฒิปริญญาบัตร ผดุงครรภ์) ไปแล้ว แต่พอไม่ยอมทำก็มาบอกว่าถูกบังคับ แกนะเป็นพวกใจปลาชิว!

ที่ผ่านมาก็ทำตามใจชอบตลอด ไม่เคยเปลี่ยนเลย! เพราะงี้ แกถึงเพิ่งมาบอกว่าถูกบังคับเอาตอนนี้ ไม่ได้พยายามอะไรเลย ทำพลาดก็ไม่รู้จักแก้ไขปรับปรุง แกคงคิดจะต่อต้านฉันละสิ

ลูก : หนูไม่ได้รู้สึกตัวเองถูกกระทำ หรือลืมนิดๆว่าทำให้แม่รู้สึกไม่ดีที่หนูทำให้ผิดหวังนะคะ แต่เพราะตอนนั้นหนูไม่ค่อยอยากเป็นพยาบาลผดุงครรภ์แล้วเท่าไร ก็เลยไม่มีใจอยากอ่านหนังสือนะ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจะไม่ไปสอบเข้าโรงเรียนผดุงครรภ์นะ ตอนนั้นหนูเองก็คิดว่าอยากจะทำปรับปรุงสิ่งที่ผิดพลาดแล้วอ่านหนังสือต่อไปเหมือนกัน

หั่นศพในห้องน้ำ

หลังจากถูกจับกุม อากาจิค่อยๆ เริ่มเล่าถึงเหตุการณ์วันนั้นว่าเธอทำกับศพอย่างไรบ้าง แต่ไม่ได้เล่าว่าเธอเป็นคนฆ่า

“แม่ฆ่าตัวตายคะ ฉันก็เลยหันศพลแล้วเอาไปทิ้งตรงนั้น”

เจ้าหน้าที่สืบสวนเริ่มลงรายละเอียดในการสืบวัตถุพยาน เพื่อหาเครื่องมือที่ใช้หันศพลหาเอโกะและร้านที่ซื้อดินปลูกต้นไม้ที่โรยอยู่บนศพลจากการสอบถามคำอภษษ ทำให้ทราบว่ำเธอซื้ออุปกรณ์ 3 อย่าง คือ กรรไกรตัดแต่งกิ่ง เลื่อย และแท่งเหล็ก มาจากร้านขายอุปกรณ์จัดแต่งบ้านและสวนใกล้ๆ บ้านด้วยบัตรเครดิตที่เป็นชื่อแม่ ในราคาประมาณ 10,000 เยน หลังตรวจสอบประวัติการใ้บัตรเครดิตตามที่เธอให้การมาพบว่ำช่วงบ่ำยวันที่ 20 มกราคม อุปกรณ์ 3 อย่างที่เธอซื้อ ได้แก่ กรรไกรตัดกิ่งยี่ห่อซาโบเต็ง 20 เลื่อยตัดกิ่งยี่ห่อซิลก็์ชูแบต และมิดตัดกิ่งยี่ห่อเซ็งกิชิ SG เป็นเงินทั้งหมด 10,764 เยน แต่อุปกรณ์เหล่านี้อภษษที่จ้งรวมไปกับขยะขนาดใหญ่หมดแล้วจึงหาไม่พบ

นอกจากนี้ก็พบว่าวันที่ 20 กุมภาพันธ์ อภษษได้ไปซื้อดินอินทรียี่สำหรับปลูกต้นไม้บรรจุถุง ถุงละ 14 ลิตร อีก 2 ถุงมาจากร้านขายอุปกรณ์ตกแต่งบ้านและสวนใกล้บ้านอีกร้านหนึ่งด้วย อภษษให้การอีกว่ำ

“ตอนหันศพลแม่ ใส่เสื้อกาวนฝ่ำในลอนแบบใ้แล้วทิ้งที่ใ้ตอนเรียนกับถุงมือแพทยี่ด้วย”

แต่ไม่ว่ำจะเป็นวัตถุพยานชิ้นไหนก็หาไม่พบ เพราะเธอทิ้งรวมไปกับขยะเผาได้หลังก่อเหตุแล้ว

เนื่องจากวัตถุพยานถูกทำลายทั้งหมด ทำให้ฝ่ายสืบสวนสงสัยว่ำอภษษวางแผนไว้แล้วตั้งแต่ต้น

ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่ทำให้ยี่น่าสงสัยก็คือช่วงเดือนกุมภาพันธ์ อภษษดูหนังสือ “RAW สวย กัด ดิบ” 2 รอบ หนังสือนี้ เป็นหนังสือของชวีญ์เกี่ยวกับหญิงสาวผู้รับประษษษ มังสวิริติ หญิงสาวคนนี้เข้าเรียนต่อคณะสัตวแพทยศษษและถูกรุ่นพี่บังคับให้กินไ้สดๆ ของกระต่าย ทำให้เธอค้นพบความชื่นชอบในการกินเนื้อมนุษย์ จุดนี้ตรงกับอภษษที่เรียนพยาบาล

จึงเป็นที่สงสัยของตำรวจว่าจะเกี่ยวข้องกับการตายอย่างกะทันหันของ ทาเอโกะผู้เป็นแม่หรือไม่

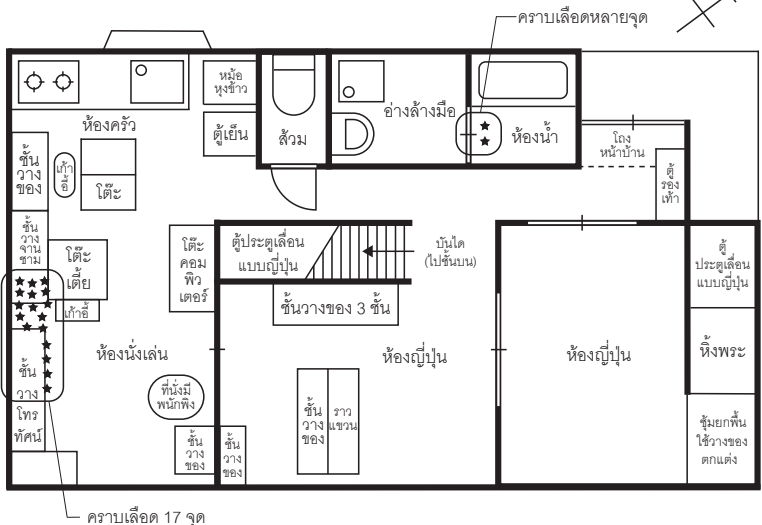
23 มิถุนายน หลังจากถูกควบคุมตัวได้ 18 วัน ตำรวจพาผู้ต้องหา มาทำแผนประกอบคำให้การ ให้เห็นขั้นตอนการหันศพที่บ้านซึ่งเป็นสถานที่ เกิดเหตุ เพื่อดูว่าคำให้การที่ให้มาทุกประเด็นตรงกับสถานการณ์จริงตอน ทำแผนหรือไม่ แม้ผู้ต้องหาจะบอกว่า “ย้ายศพ” แต่ก็ต้องทำแผนให้เห็น จริงว่าเคลื่อนย้ายศพมาทางไหน อย่างไร

“แม่เสียชีวิตในห้องนั่งเล่นชั้นล่างค่ะ”

ตอนทำแผน อากาชิพยายามอธิบายว่าแม่ฆ่าตัวตาย และอธิบาย วิธีหันศพ

“ศพแข็งแล้วก็เลยลากมาห้องน้ำลำบากค่ะ ระหว่างที่ลากมาก็ต้องใช้มือเกาะผนังช่วยดันตัวไปเรื่อยๆ ระหว่างนั้น ปัสสาวะแม่ก็ราดออกมา ห้องสกปรกไปหมดเลยค่ะ”

ผังชั้นล่างของบ้านทาคาซากิ

ชั้นล่างของบ้านทากาซากิ มีโถงหน้าบ้านอยู่ตรงทิศเหนือ ถัดจากโถงหน้าบ้านเป็นห้องน้ำ ห้องส้วม ตรงกลางบ้านเป็นทางเดิน ตรงข้ามโถงหน้าบ้านมีห้องญี่ปุ่น 2 ห้อง มีห้องนั่งเล่นและห้องกินข้าวอยู่ทางทิศใต้

ห้องนั่งเล่นที่ทาเอโกะเสียชีวิตอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ มีเบาะนั่งที่มีพนักพิงหลังอยู่ตรงข้ามชั้นวางโทรทัศน์ ผลจากการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุพบคราบเลือดบริเวณชั้นวางโทรทัศน์ 17 จุด คราบที่ใหญ่ที่สุดกว้าง 0.5 มิลลิเมตร ทุกจุดเป็นคราบเลือดของทาเอโกะ

จากการสอบปากคำ อากาชิให้การว่าเธอย้ายศพจากห้องนั่งเล่นทางมุมตะวันตกเฉียงใต้มายังห้องครัว จากนั้นลากต่อมาตามทางเดินมายังห้องน้ำ วันนั้นเธอทำแผนให้ดูด้วยว่าวันเกิดเหตุเธอย้ายศพมาอย่างไร

หลังจากอากาชิย้ายศพมายังห้องน้ำแล้ว เธอก็ใช้กรรไกรตัดเสื้อผ้าของแม่ออกจนหมด จากนั้นเริ่มใช้ขวานพยายามฟันข้อศอกขวาของศพ แต่ฟันไม่ขาด จึงเอามีดบังตอสเตนเลสที่มีในบ้านอยู่แล้วกับมีดตัดกิ่งมาลับจนขาดได้ในที่สุด

ต่อมาก็หันไปไล่ฆ่า ขา และศีรษะ ก่อนจะหันศพ เธอเตรียมปูหนังสือพิมพ์ไว้บริเวณที่เปลี่ยนเสื้อผ้าหน้าห้องน้ำและทางเดินไว้แล้ว พอหันได้แต่ละชิ้น ก็จะเอามาใส่ในถังขยะสีฟ้าขนาดใหญ่ตรงที่เปลี่ยนเสื้อผ้าพักไว้ก่อน

พอหันแขน ขา และศีรษะเสร็จหมดแล้ว เธอก็หยิบชิ้นส่วนจากถังออกมาทีละชิ้นแล้วห่อด้วยผ้าใบพลาสติกหรือผ้าขนหนู ก่อนห่อหนังสือพิมพ์ทับอีกชั้น จากนั้นเอาชิ้นส่วนที่ห่อแล้วแยกใส่ในถุงขยะสีดำขนาดบรรจุ 30 ลิตร แล้วขยำหนังสือพิมพ์ใส่รวมลงไปด้วยเพื่อให้ดูไม่รู้ว่าเป็นอะไร

เธอแบ่งชิ้นส่วนใส่ถุงขยะได้ 7 ถุง เอามาวางเรียงกันที่ทางเดินตรงโถงหน้าบ้าน จากนั้นเริ่มหันส่วนลำตัว แต่พอเอาบังตอหันลงไปตรงบริเวณต่ำกว่าสะดือ กลิ่นเหม็นฉุนก็โชยออกมาจนหันต่อไม่ไหว เธอจึงเอาถุงขยะ

ขนาด 40 ลิตร 2 ใบ มาครอบส่วนลำตัวกับส่วนที่เคยเป็นศีรษะ แล้วใส่ลงในถังขยะสีฟ้าทั้งอย่างนั้น จากนั้นเอาผ้าขนหนูคลุมทับไว้อีกที

อาการิเอาชิ้นส่วนศพที่ใส่ในถุงขยะ 7 ใบแรกไปทิ้งรวมกับพวกขยะเผาได้ ด้วยเหตุนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงไม่พบชิ้นส่วนเหล่านั้นในช่วงสืบหาวัตถุพยาน

แต่ส่วนลำตัวนั้นใหญ่เกินไปที่จะทิ้งรวมกับขยะเผาได้ เธอจึงเอาไปทิ้งไว้ริมแม่น้ำยาซุสสายที่ไหลไปทางทิศใต้ แล้วเอาดินปลูกต้นไม้ที่ซื้อจากร้านอุปกรณ์ตกแต่งบ้านและสวนโรยทับด้านบน ไม่มีใครแคว้นนั้นรู้เลยจนกระทั่งซากาตะ มิชิโกะ ที่อาศัยอยู่ละแวกนั้นสังเกตเห็นเหยี่ยวมารุมจิกกินซากในเดือนมีนาคม

หลังก่อเหตุ อาการิเริ่มทำงานเป็นพยาบาลประจำโรงพยาบาลสังกัดมหาวิทยาลัยในเดือนเมษายน เธอทำงานอย่างปกติ ไม่มีใครเห็นผิดปกติได้ถึง 2 เดือน ก่อนที่จะถูกจับกุมในเดือนมิถุนายน

แม้อาการิจะอธิบายขั้นตอนการทำลายศพและนำไปทิ้งอย่างละเอียด แต่ก็ยังไม่ยอมรับสารภาพว่าเธอเป็นคนฆ่าเอโกะ

หากททาเอโกะฆ่าตัวตายในห้องนั่งเล่นอย่างที่อาการิให้ปากคำจริง จะต้องมีความตั้งใจในการฆ่าตัวตาย มีจดหมายลาตายหรืออะไรทำนองนั้น แต่ดูจากข้อความของททาเอโกะที่ส่งโต้ตอบกันกับเพื่อนแล้ว ไม่มีผู้ใดที่ผู้ตายจะฆ่าตัวตายเลย จดหมายลาตายก็ไม่มีด้วย ยิ่งไปกว่านั้น คราบเลือด 17 รอยบริเวณรอบๆ ชั้นวางโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่นชั้นล่าง ก็ดูเป็นร่องรอยจากการกระทำโดยผู้อื่นมากกว่า

แม้อาการิจะปฏิเสธมาตลอด แต่ก็ไม่มีร่องรอยการบุกรุกในบ้านที่อยู่กันแค่สองคนแม่ลูก ดังนั้นที่ลูกสาวอ้างว่าเป็นการ “ฆ่าตัวตาย” นั้นจึงไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์จริง

ตำรวจมี “หลักฐาน” อีกอย่างที่ทำให้สงสัยว่าอาการิเป็นฆาตกร หลักฐานนั้นคือข้อความในทวิตเตอร์ อาการิเขียนข้อความลงในทวิตเตอร์

ในคืนวันที่ 20 มกราคม เวลา 03 : 42 น. ว่า “สำปีศำคสำร็ำแล้ว สบยำใจได้เสี่ยที”

เดือนกันยำน ตำรวจ สก.โมรียำมะ จ้งหวัดช้งะ เพิ่มข้อหำหมำคนตำยอื่ก 1 ข้อหำและส่งฟ้งนในเดือนตุลำคม แม้เจ้ำตัวจะย้งกรำนปฏิเสธกัตำมที

ข้อควำมได้ตบระหว่ำงแม่ลูก...24 ธันวำคม ปี 2017

แม่ : ฟ้งแกบ่นแล้วฉันละเบือจ้งจ้ง ไม่ว่ำจะเรื่งสอบเข้ำผดุงครรรกัหรือเรื่งหำเหวอะไรกัขำงเถอะ อยำกอยู่คนเดี่ยวลักฟัก เบือทีจะหงุดหงิดละไม่ว่ำแกจะพุดดีแค้ไหน แต่ 4 ปีทีผ่ำนหมำ แกก็ไม่ได้ตั้งใจอ่านหนังสือ คู้ตลอด ตอนนีย้งจะหมำแก้ตัวโน่นนี ทำให้ฉันเป็นทุกข้อยำงนี้ ค้ำแก้ตัวแก ฟ้งไม่ขឹងเลย ฐู้ไว้ชะ!

ลูก : ก็แม่บอกว่ำไม่เข้ำใจควำมหมำยของข้อควำมทีหนูบอกว่ำ หนูเข้ำใจเรื่งที “เมืออยำกให้เป็นพยำบำลผดุงครรรกั” ดีแล้วงัดะ

แม่ : ทีบอกว่ำไม่เข้ำใจนะ หมำยถึงฉันโมเหทีแกทำตัวเหลวไหล ต่งหำก

ไม่ได้ไม่เข้ำใจควำมหมำยของข้อควำมแก ฉันไม่ได้โง่ขนำตนั้น ทรอกนะ!

ลูก : หนูขอโทษทีเสี่ยมำรยำทคะ คร้งนี้ต้องขอโทษด้วยทีจะไปสอบเข้ำผดุงครรรกัทีอื่นโดยไม่ได้ปรึกษำก่อน

ขอโทษนะคะ

หนูไม่ได้ไม่ใส่ใจกับสัญญาทีให้แม่ไว้วะคะ แต่ถ้าทำให้แม่รู้สึก

แบบนี้ก็ต้องขอโทษด้วยค่ะ

หนูผิดไปแล้วที่คิดสั้นๆ เกินไปเรื่องเป็นพยาบาลผดุงครรภ์ ขอโทษนะค่ะ

แม่ : อย่างที่บอกเมื่อกี้แหละ ฉันเบื่อมากเลย ทุกเรื่องเลย แกก็ดีแต่ปาก บอกขอโทษไปงั้นๆ พอทันที! สัญญาที่ว่าจะเตรียมตัวสอบให้ทันนั้นก็บ้าบอสินดี! ที่ฉันต้องมาข้องเกี่ยวกับแกนี่ก็ทำให้ฉันไม่มีความสุขเอาซะเลย! ฉันทุ่มเททุกอย่างไปกับแก มันเกินขีดความอดทนของฉันแล้ว ฉันจะเล่าเรื่องความทุกข์ที่ฉันมีมาตลอด 4 ปีนี้ให้ยายเมกาฟัง แล้วก็จะล้มเลิกทุกอย่างให้หมด

แกก็ทำอะไรตามใจตัวเองมามากพอแล้ว ฉันโดนแกหลอกใช้ โดนแกเหยียบย้ำความจริงใจของฉัน ฉันต้องร้องไห้เสียใจมากแค่ไหน รู้บ้างไหม ฉันเบื่อแล้วกับการเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ เหมือนเวลาที่ใช้ไปมันไม่มีความหมายเลย เบื่อเต็มทน พอทันที!

ลูก : หนูก็ไม่คิดว่าว่าการที่หนูหาทางอื่นที่จะเป็นพยาบาลผดุงครรภ์ให้ได้ มันจะได้ผลลัพธ์แบบนี้

แม่ : เรื่องสอบเข้าโรงเรียนผดุงครรภ์ไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้ทุกอย่างเสียเปล่าไปหมดหรอกนะ ที่แกทำอะไรตามใจตัวเองต่างหากที่เป็นต้นเหตุนะ ฉันอุตส่าห์ให้โอกาสปรับปรุงตัวตั้งหลายครั้ง แต่แกนั่นแหละที่ผิด ไม่ใช่ใจจะเปลี่ยนตัวเอง! อย่ามาแก้ตัวไปหน่อยเลย! แกนั่นแหละคือต้นเหตุ

ลูก : จริงสินะคะ หนูนั่นแหละคือต้นเหตุแห่งความเลวร้ายทั้งหมดขอโทษด้วยค่ะที่ทำผิดไป

ศาลตัดสินว่าเป็น “การฆาตกรรม”

อากาวิถูกฟ้องในความผิดฐานเคลื่อนย้าย ทำลายศพ และฆ่าผู้อื่นรวม 3 ข้อหา ความผิดฐานฆ่าผู้อื่นถูกพิจารณาโดยศาลลูกขุนซึ่งมีบุคคลธรรมดาที่ได้รับการสุ่มเลือกเข้ามาร่วมพิพากษาด้วย

สำหรับการพิพากษาในศาลลูกขุนซึ่งมีบุคคลธรรมดาเข้าร่วมพิพากษาคดีด้วยนั้น เนื่องจากการพิจารณาคดีต้องใช้เวลา จึงมีการเรียงเรียงหัวข้อที่ต้องพิจารณาซึ่งเรียกว่า “ขั้นตอนการเรียงเรียงข้อมูลก่อนพิพากษาจริง” ไว้ล่วงหน้า เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อการทำงานของบุคคลเหล่านี้ และร่นระยะเวลาออกศาลจริงไม่ให้นานมากนัก

เดือนกุมภาพันธ์ ปี 2020 คดีของอากาวิไปถึงศาลชั้นต้นที่โอทซี ศาลใช้เวลาพิจารณาคดีเพียง 1 สัปดาห์เท่านั้น

อากาวิสารภาพในข้อหาเคลื่อนย้ายและทำลายศพเหมือนในชั้นสอบสวน แต่ปฏิเสธในความผิดฐานฆ่าคนตาย เธอยังยื่นกรานเช่นเดิมว่า “แม่เอาเม็ดแทงคอฆ่าตัวตายต่อหน้าฉัน”

“ฉันไม่ได้ฆ่าแม่คะ”

“วันนั้นเป็นวันที่ทราบผลสอบว่าฉันสอบไม่ติดโรงเรียนผดุงครรภ์ แม่ก็เลยดูดาฉันจนถึงกลางดึกคะ แล้วอยู่ดีๆ แม่ก็บอกว่า ‘เบ๊อไปหมดทุกอย่างเลย’ แล้ววิ่งเข้าไปในครัว หยิบมีดทำครัวออกมาจ่อที่คอตัวเอง ฉันคิดว่าแม่กำลังจะฆ่าตัวตาย ก็เลยเสมองไปที่อื่น แล้วก็ได้ยินแม่ร้องว่า ‘โอ๊ย’ จากนั้นเห็นแม่ล้มลงตรงพูกในห้องนั่งเล่น มีเลือดไหลออกมาจากคอกับปากของแม่คะ”

“แม่เอาแต่ดูดาฉันทั้งคืนเหมือนปีศาจร้าย อยู่ดีๆ แม่ก็ฆ่าตัวตาย เพราะฉันสอบเข้า (โรงเรียนผดุงครรภ์) ไม่ได้ ก็เหมือนกับฉันทำให้แม่ตาย”

อากาวิบอกว่าเมื่อก่อนแม่เคยพยายามฆ่าตัวตายมาแล้ว โดยเอาสายไฟเครื่องดูดฝุ่นมาคล้องกับขอบประตูห้องนั่งเล่นที่บ้าน อากาวิมาเห็น

ตอนแม่เอาสายไฟทำเป็นบ่วงมาคล้องคอพอดี จึงรีบเข้าไปห้าม แต่ก็ไม่มีหลักฐานอื่นบ่งชี้ว่าเคยเกิดเหตุการณ์นี้จริงนอกเหนือจากคำให้การต่อศาลของอาการี จึงทำให้ไม่สามารถพิสูจน์ทราบได้ เป็นไปได้เช่นกันว่านี่จะเป็นเรื่องที่อาการีแต่งขึ้นมาเพื่อแสดงว่าแม่เคยคิดอยากฆ่าตัวตายมาก่อนแล้ว

ส่วนอัยการยังคงยืนยันว่าอาการีคือฆาตกร โดยอ้างอิงหลักฐานจากทางตำรวจ อัยการเห็นว่าเป็นไปได้ไม่น้อยที่บุคคลอื่นจะเป็นผู้ก่อเหตุ อาการีมีแรงจูงใจฆ่า มีการวางแผนล่วงหน้า เช่น ทิ้งอาวุธที่ใช้ฆ่า และยังมี การลงข้อความในทวิตเตอร์หลังเกิดเหตุอีกด้วย

3 มีนาคม โอนิชิ นาโอกิ ผู้พิพากษาประจำศาลโอทเที ตัดสินว่า ทากาซากิ อาการี เป็นผู้ฆ่าทาเอโกะจริงตามที่อัยการส่งฟ้อง โดยมีเนื้อหาบางส่วนดังต่อไปนี้

วันที่ 5 มกราคม เวลาประมาณ 09 : 26 น. จนถึงประมาณ 13 : 42 น. จำเลยถูกผู้ตายด่าว่าทางข้อความอย่างรุนแรงเกี่ยวกับเรื่องการยื่นใบสมัครเข้าโรงเรียนผดุงครรภ์ เช่น “แกโกรธ เกลียด ไม่พอใจ เลยทำให้ฉันต้องมาข้องเกี่ยวกับเรื่องบ้าๆ นี่ ตอนนี่แกถูกจับได้แล้วว่าโกหก คราวนี้ฉันตัดสินใจแล้วว่าจะทำให้แกเห็นเสียที่ว่านรกที่แท้จริงนะเป็นยังไง!” “แสดงว่าทั้งเรื่องใบสมัครเข้าเรียนผดุงครรภ์และเรื่องสอบเข้าก็เป็นเรื่องโกหกสินะ!” “แกรำคาญก็เลยหลอกฉัน หักหลังฉันเรื่องสอบเข้า...ฉันจะให้แสร้งผิดชอบที่แกทำชีวิตฉันล้มเหลวไม่เป็นท่าแบบนี้ ฉันไม่ยอมให้แกทำฉันฝ่ายเดียวหรอก!” “จะเลือกฉันหรือจะทำตามใจตัวเอง! เลือกมา มีตัวเลือกแค่ทางเดียว!” ฯลฯ

วันที่ 5 มกราคม เวลาประมาณ 16 : 00 น. จำเลยใช้คอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊กของมหาวิทยาลัยแพทย์ค้นคำว่า “มีดปอกผลไม้ ฆาตกรรม” “มีดปอกผลไม้ ปังตอ” ฯลฯ ในอินเทอร์เน็ต

วันที่ 14 มกราคม จำเลยใช้โทรศัพท์มือถือของผู้ตายค้นหาและอ่านบทความหัวข้อต่างๆ เช่น “เบื้องหลังการฆ่าด้วยมีด ผู้รับจ้างฆ่าและคน” “วิธีฆ่าตัวตายด้วยมีด” “ตัดหลอดเลือดแดงที่คอจะทำให้ตายทันทีหรือไม่” ฯลฯ ทางเพจลับในอินเทอร์เน็ต

วันที่ 17 มกราคม จำเลยพิมพ์ข้อความต่างๆ เช่น “หมดหนทางแล้วสินะ มีโอกาสตั้งหลายครั้ง แต่ก็ยังตัดสินใจลงมือไม่ได้เสียที ไม่น่าปล่อยไปเลย เจ็บใจจริง ต้องตัดสินใจลงมือแล้ว อายากลัวสิ เข้าใจแล้วว่าถ้าไม่เอาจริงก็ทำไม่ได้หรอก ตอนนี้เตรียมของไว้หมดแล้ว” ร่างไว้ใน Gmail

จากการพิจารณาข้อมูลต่างๆ เห็นได้ว่าจำเลยอยู่ในสภาพกดดันเนื่องจากการสอบเข้าโรงเรียนผดุงครรภ์ใกล้เข้ามา และผู้ตายต้องการให้จำเลยสอบเข้าให้ได้ ขณะเดียวกันก็ใกล้ถึงกำหนดยื่นเอกสารสมัครเข้าเป็นพยาบาล ซึ่งจำเลยเองก็ต้องการเป็นพยาบาลในห้องผ่าตัดเป็นทุนเดิม ซึ่งจุดนี้ไม่ตรงกับความต้องการของผู้ตาย

เมื่อพิจารณาร่วมกับการที่จำเลยได้ให้การเกี่ยวกับความรู้สึกในวันที่เกิดเหตุว่าจำเลยโกรธที่ผู้ตายต่อว่าและอยากให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย จำเลยถูกผู้ตายตำหนิ กล่าวโทษตลอดทั้งวันและคืน ทำให้กดดันหาทางออกไม่ได้ และการที่จำเลยได้หาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตหรืออ่านข้อมูลในอินเทอร์เน็ต รวมถึงร่างข้อความใน Gmail อย่างน้อยก็พอจะทำให้เห็นได้ว่า จำเลยต้องการให้ผู้ตายซึ่งเป็นต้นเหตุทำให้จำเลยเกิดความเครียดอย่างมากนั้นเสียชีวิต

แม้จำเลยไม่ยอมสารภาพ แต่ศาลเห็นว่า “เมื่อพิจารณาโดยสามัญสำนึกแล้ว เชื่อได้ว่าอาการิฆ่าทาเอโกะจริงโดยปราศจากข้อสงสัย” จึงพิพากษาให้จำคุกเป็นเวลา 15 ปี

คำขอบคุณ

หลังจากได้หัวข้อเรื่องที่จะทำเป็นหนังสือ ฉันก็ใช้เวลากว่าจะเป็นรูปเป็นร่างกว่า 2 ปี การจะทำงานเขียนขึ้นมาสัก 1 เล่ม หากไม่ได้รับความร่วมมือจากหลายๆ ฝ่าย คงไม่มีทางจะสำเร็จขึ้นมาได้

ก่อนอื่นก็ต้องขอขอบคุณคุณพ่อของคุณทากาซากิ อากาอิ ที่คอยช่วยเหลือจิตใจและช่วยสนับสนุนอุปกรณ์เครื่องเขียน กระดาษต่างๆ เวลาคุณอากาอิซึ่งถูกจองจำอยู่ในเรือนจำจำเป็นต้องใช้

ขอขอบคุณคุณคุโรตะ เคซุเกะ และทีมทนายความที่คอยช่วยเหลือตั้งแต่คดีความเข้าไปอยู่ในชั้นศาล ขอแสดงความเคารพจากใจที่ทุกท่านทุ่มเทให้คดีนี้อย่างสุดความสามารถ

ขอบคุณรุ่นพี่ในชมรมนักข่าวสายคดีและรุ่นพี่บรรณาธิการที่ให้คำแนะนำตอนที่จะทำเรื่องนี้ที่ฝ่ายข่าวสังคม กองบรรณาธิการสำนักข่าวเกียวโดประจำโอซากะ ขอขอบคุณทุกคนในบริษัทสโตนเกตน์เข้าใจว่า แม้จะย้ายงานก็อยากจะหาข่าว และทำงานเขียนต่อไปนอกเหนือจากงานหลัก ขอขอบคุณเพื่อนๆ สาวทำงานที่มลาครอส Neo ที่คอยผลักดันให้เดินหน้าต่อไปได้แม้ตอนลำบาก ขอขอบคุณรุ่นพี่ เพื่อนสมัยมหาวิทยาลัย เพื่อนสมัยมัธยมปลาย และเพื่อนๆ ที่บ้านเกิด ที่เปิดใจคุยเรื่องปัญหาที่บ้านให้ฟัง และขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูลทำหนังสือเล่มนี้

สุดท้ายนี้ก็ต้องขอขอบคุณคุณทากาซากิ อากาอิ จากใจที่อุตส่าห์สละเวลายามว่างในห้องขังมาเขียนจดหมายมากกว่า 30 ฉบับ ได้ตอบกันมากกว่า 2 ปี และขอแสดงความเสียใจต่อการจากไปของคุณทากาซากิ ทาเอโกะ ขอให้ดวงวิญญาณสงบสุขและไปสู่ภพภูมิที่ดี และยิ่งไปกว่านั้น ขอให้คุณอากาอิได้มีชีวิตใหม่ที่ดีต่อไปในอนาคตด้วยค่ะ

อายะ ไชโตะ

เอกสารอ้างอิงหลัก

วิทยานิพนธ์ (ไม่เรียงลำดับ)

- โฮริโมโตะ กาชู, “แนวโน้มการปฏิรูปการศึกษาแพทยศาสตร์ในประเทศญี่ปุ่น”, **การศึกษาด้านแพทยศาสตร์** 33 ฉบับที่ 2 (เมษายน 2002)

- ซากาอิ ทัตซึโอะ, ซาวาอิ ทาดาชิ, ทากิซาวะ โทชิยุกิ, ฟูกุชิมะ โอซามุ และชิมาดู คาซุยุกิ, “การศึกษาด้านแพทยศาสตร์ในประเทศญี่ปุ่นกับวิวัฒนาการของระบบการให้วุฒิการศึกษาและการพัฒนาการของโรงเรียนแพทย์,” **การศึกษาด้านแพทยศาสตร์** 41 ฉบับที่ 2 (ตุลาคม 2010)

- อิชิฮาระ ซาโตชิ, “การเปลี่ยนแปลงในการสอบเข้าคณะแพทยศาสตร์และทิศทางต่อไปในอนาคต”, **นิตยสารสมาคมอายุรกรรมแห่งประเทศไทย** 104 ฉบับที่ 12 (ธันวาคม 2015)

- ฟุรุตะ คาซุฮิซะ, “การวิเคราะห์ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในการศึกษาระดับสูงและการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างอาชีพ”, **รายงานการสำรวจ SSM 4 การสอน I ประจำปี 2015** (2018)

- วาตานาเบะ โยชิโตโมะ, “ประวัติการศึกษาในสังคมที่ให้ความสำคัญกับประวัติการศึกษา”, **วารสารวิชาการวิทยาลัยหญิงอาโอยามะ** กากุอิง (ธันวาคม 2006)

- ฮิราซาวะ คาซุชิ, ฟุรุตะ คาซุฮิซะ และฟุจิوارะ คาเกรุ, “แนวโน้มการวิจัยด้านการศึกษากับระดับชั้นทางสังคมและปัญหาที่ต้องแก้ไข-โครงสร้างความต่างทางสังคมที่มีการศึกษาสูงขึ้น”, **การวิจัยทางสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์** 93 (2013)

- ชูซูกิ เรียวตะ, “กลไกการขยายความต่างทางรายได้และการลงทุนทางการศึกษา,” **การวิจัยทางสังคมศาสตร์** 63 (พฤศจิกายน 2011)

- อูรากาว่าะ คูนิโอะ, “การศึกษาความแตกต่างของแต่ละครอบครัวด้านความต้องการทางการศึกษาและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในครอบครัว”, รายงานการวิจัยทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยโกเบ 54 (2007)

- ยามาตะ มาซาฮิโระ, “การเปลี่ยนเป็นปัจเจกบุคคลของสมาชิกในครอบครัว”, **บทวิจารณ์ด้านสังคมศาสตร์** 54 (2004)

หนังสือ

- ฟุจิเมะ ยูกิ, “ฐานทัพสหรัฐในสายตาสตรีในอดีต : การเปลี่ยนเป็นเขตทหารของอ่าวฮิโรชิมะและความรุนแรงทางเพศ”, **วารสารศูนย์วิจัยสตรีฮิโรชิมะ** (ธันวาคม 2010)

- “ประวัติจังหวัดยามางุชิ วิชาประวัติศาสตร์ปัจจุบัน 4” ฉบับจังหวัดยามางุชิ (มิถุนายน 2014)

แนะนำผู้เขียน

อายะ ไชโตะ

เกิดปี 1995 ที่จังหวัดโตเกียว หลังสำเร็จการศึกษาด้านดาราศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยฮอกไกโดแล้ว ก็เข้าทำงานที่สำนักข่าวเกียวโด ประจำสาขาเนืองตะ จากนั้นเริ่มงานเป็นนักข่าวสายคดีที่ฝ่ายข่าวสังคม กองบรรณาธิการสาขาโอซากะ และลาออกปลายปี 2021 งานเขียนเล่มนี้เป็นผลงานชิ้นแรกของเธอ

แนะนำผู้แปล

วิลาสินี สาโรวาท

ได้รับทุนแลกเปลี่ยน AFS ประเทศญี่ปุ่น ตอนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากนั้นเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หลังเรียนจบปริญญาตรีได้เดินทางไปศึกษาต่อระดับปริญญาโท คณะมนุษยศาสตร์ สาขาการสอนภาษาญี่ปุ่น ที่ Ochanomizu University ประเทศญี่ปุ่น ปัจจุบันทำงานอยู่ที่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่งและใช้เวลาว่างทำงานแปลที่รัก

คำสาปแม่ กรงขังลูก

母という呪縛 娘という牢獄

อายะ ไชโตะ เขียน

วิลาสินี สาโรวาท แปล

Haha toiu Jubaku Musume toiu Rougoku © 2022 Aya Saito. All rights reserved.

First published in Japan in 2022 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2567

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู บริษัท บู้ค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0567-0

ไชโตะ, อายะ.

คำสาปแม่ กรงขังลูก.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟูกู, 2567.

216 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. วิลาสินี สาโรวาท, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0567-0

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

จัดทำและจำหน่ายโดย

อลีน เอลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวษะระ คณิต นนทเปารยะ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

ทินภาส พาหะนิษฐ์

กัณฑ์วิชชุ์ วงษ์กาญจนกุล รุจี บุญมาลิก

KDO Studio รุ่งฤทัย ศรีสุข

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ณัฐนพิน โอทองคำ

อัคคณัฐ ชูมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

บริษัท บู้ค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทมฯ 10150

โทรศัพท์ 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

ฟีนิกซ์
กรุณาอนุญาตการรับซื้อ
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

**“ถึงตอนนี้ ฉันก็มั่นใจว่าไม่แม่ก็ฉัน ใครสักคนจะต้องตาย
ไม่เช่นนั้นเรื่องนี้ก็ไม่มีวันจบ”**

คดีฆาตกรรมที่เขย่าขวัญไปทั่วเกาะญี่ปุ่น เมื่อลูกสาวลงมือฆ่าหั่นศพ
แม่บังเกิดเกล้า เจาะลึกชีวิต ความสัมพันธ์ แรงจูงใจ และสภาพจิตใจ
ของลูกสาวที่ตกอยู่ในเงื้อมมือของแม่ตั้งแต่ลืมตาดูโลก บงการชีวิต
ทุกลมหายใจ จนไปสู่วันที่เธอยอมกลายเป็นฆาตกรเพื่อปลดปล่อยชีวิต
ของตัวเองให้เป็นอิสระสักครั้ง

*“...เป็นอุทาหรณ์ให้สมาชิกในครอบครัวได้กลับมาทบทวนตัวเอง
ว่าความคาดหวังของผู้ใหญ่นั้นสร้างบาดแผลให้ลูกหรือไม่...
ตั้งค้ขอให้ผู้อ่านทุกท่านมีความหวังและกำลังใจที่จะสร้างครอบครัว
อบอุ่น แน่นแฟ้น และมีอิสระในการเลือกเส้นทางชีวิตของตนเองได้”*

- หมอตั้งค์ MSSKWS

เจ้าของช่อง YouTube : Tang Makkaporn

“เรื่องน่าเศร้านี้คงไม่เกิดขึ้นเลย

*หากเพียงหน่วยเล็กที่สุดของสังคมอย่าง “ครอบครัว”
สามารถเป็นสถานที่ซึ่งมอบความรัก ความอบอุ่น และเป็นที่พึ่งพิง
ให้แก่กันและกันได้โดยปราศจากเงื่อนไขความคาดหวัง”*

- ฟาโรห์

เจ้าของช่อง YouTube : The Common Thread

SN0079 สารคดี True Crime

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

@booktime